

ՏԱՆՁԱՆԻՔ.

Քանի որ ես ինձ չէի հասկացել
Դեռ մանուկ էի ուրախ ու զուարթ
Տան ընտանիքի դարտ ու հոգս քաշել
Վառ աշխոյժ էի, դէմքս կարմիր վարդ:

Պատուած շորեր իմ բոկոտն լինել
Հէջ արգելք չէին իմ ուրախութեան.
Վազվրդումէի խաղում զուարճանում
Նոյն աշխուժութեամբ տուն վերագանում:

Փորս կուշտ լինէր, թէկուզ չոր հացով
Դրա համար էլ ես չէի մտածում
Հարստի որդւոց պաճուճանքներով
Ես, երբէք, երբէք չէի հրապուրվում:

Ձէի էլ մտածում թէ հայրս ինչո՞ւ
Մեր ընտանիքի կարիքը հոգում
Որ ամբողջ տարին դառն աշխատանքով
Պահել իւր տունը հազիւ կարենում:

Տարիքս հասան, չափահաս դարձայ,
Ընտանիքի հոգան, ինչ էր՝ հասկացայ.
Ընցան մանկութեան ուրախ, զուարթ օրեր
Ծանրացան կրծքիս տան դարտն ու հոգսեր:

Հայրս ուժից ընկած, Մայրս պառաւած,
Փոքր երեխանցով ես շրջապատուած,
Տանջվումս, տանջվում ամբողջ ամիսներ
Ձեմ կարողանում ծէր ծէրի հասցնել:

Քսան հինգ տարեկան առոյգ հասակում
Ճնշուած բռնի տակ, դառն քրտինք թափում,
Օրէցօր ուժս սպառվում թուլանում,
Ապրուստի մի դուռ գտնել չեմ կարում:

Ծնուեցի թշուառ ու մոայ աշխարհ
Նոյն թշուառութեամբ կերթամ գերեզման
Ճիշդ հանգստութիւն, այն տեղ է միայն
Այն տեղ չի տանջիլ անգութ պարտապան: